

L'altre principi d'Arquimedes

Com més malament estigui el Madrid en la lliga, més por em fa per a la Champions. Això és ciència estadística en estat pur.

PATROCINADORS:

Elias Banomar JUGADOR DEL BÀSQUET GIRONA EN CADIRA DE RODES

“Començar a jugar a bàsquet m'ha canviat la vida”

PROGRÉS • “S'ha avançat molt tant en infraestructures com en inclusió social amb persones amb discapacitats”

REPTES • “L'objectiu que em proposo és donar el millor de mi i arribar tan lluny com pugui dins l'equip”

Marta Escubós
GIRONA

Des de l'octubre del 2021 el Bàsquet Girona té secció de bàsquet en cadira de rodes. El club presidit per Marc Gasol va arribar a un acord per absorbir l'equip sènior de Mifas, una entitat sense ànim de lucre que feia 41 anys que competia a la màxima categoria estatal. Avui parlem amb un dels seus jugadors, l'Elias, a qui fa 13 anys la vida li va canviar per complet quan li van diagnosticar una malaltia que el va deixar en cadira de rodes.

Recorda aquell moment?

No ho recordo perquè era molt petit, només tenia dos anys. Des que en soc conscient no he notat cap diferència perquè ja he crescut així, adaptant-me a totes les situacions i normalitzant-ho. És una experiència i examen més a la vida. De fet, tinc fotos meves d'abans d'anar amb cadira de rodes, però les veig i no em reconec.

Com l'afecta aquesta malaltia en el dia a dia?

Ho tinc molt normalitzat i no m'afecta. És una altra realitat, però és paral·lela a la de tothom. Crec que no té res de diferent i estrany.

Les infraestructures i la societat estan preparades per a persones amb discapacitats com la seva?

Actualment, s'ha avançat molt tant en infraestructures com en inclusió social i campanyes

que es fan. El Bàsquet Girona i el Mifas ho potencien molt. Gràcies a això hem fet un gran pas en la inclusió amb persones amb discapacitats.

Abans d'iniciar-se en el bàsquet, ara fa quatre anys, havia practicat algun altre esport?

No, perquè no trobava cap club ni cap esport que estigués adaptat i que m'agradés. Llavors, va ser quan vaig descobrir el Mifas, perquè encara no s'havia creat el Bàsquet Girona en cadira de rodes.

Com van ser els inicis amb el bàsquet?

Des del primer dia he tingut el mateix entrenador, en Carlos Bermúdez, i tots aquests anys al club m'ha ajudat molt. Amb ell m'hi he trobat molt a gust i tot el que he après d'aquest esport és gràcies a ell. Ens aporta molt de coneixement, però amb pràctica. Cada entrenament és un nou món i un nou aprenentatge.

Començar a practicar un esport li va canviar la mentalitat?

Sí, totalment. Quan comences a fer qualsevol esport sents una diferència molt gran, sobretot quant a autoestima, salut i salut mental. L'esport hauria de ser obligatori per a tothom. A mi començar a jugar a bàsquet m'ha canviat la vida perquè realment és un esport que m'apassiona i, per això, sempre intento donar el millor de mi en els entrenaments i els partits. Sobretot a la pista és on més s'ha de demostrar amb l'equip i l'actitud. I més ara, que estem

Elias Banomar al pavelló de Fontajau, on es va fer l'entrevista ■ M.E.

progressant constantment. Hem jugat els *play-offs* i hem estat subcampions de la lliga catalana.

Com va viure l'absorció de l'equip sènior de Mifas per part del Bàsquet Girona?

Jo no la vaig viure tant com els meus companys perquè ells tenen més experiència i porten més anys amb el Mifas, però jo m'he sentit bastant bé, i sí que he notat que ara hi ha més publicitat del nostre equip i, per tant, això ens ajuda a la inclusió social. Com més ho visualitzis més normalitzat estarà. A Fontajau a vegades les grade-

ries estan plenes de persones que venen a veure'ns tot i no ser seguidors nostres, perquè tenen curiositat. I no només veuen unes persones amb discapacitat que juguen sinó una cosa més professional, un esport real. Tot això ve de la normalització i de totes les campanyes que es fan.

Per tant, han notat un augment del seguiment del seu equip?

Sí, hi ha més publicitat i més persones curioses que ens venen a veure perquè es promou el nostre equip a través de les xarxes socials del Bàsquet Girona. A la majoria els

He crescut adaptant-me a totes les situacions i normalitzant-ho. És un examen més a la vida

agrada perquè al final no deixa de ser un esport com qualsevol altre.

Aquest any no els ha anat gens malament.

Vam fer un bon tancament de temporada, tant a la primera divisió de la lliga catalana com a la segona estatal.

S'imaginava que arribaria fins aquí, i tan jove?

No m'ho imaginava gens. Vaig començar perquè m'agradava el bàsquet i em continua agradant, però mai havia pensat en seleccions ni en campionats perquè tampoc ho sabia. Són coses que he anat vivint amb el temps i espero guanyar molts més títols amb el club.

Ara, quins reptes té al davant?

A curt termini l'únic objectiu que em proposo és donar el millor de mi, entrenar-me, treballar i compaginar això amb els estudis, i mirar de fer unes bones temporades. A mitjà termini jo vull arribar fins a la divisió d'honor. Vull arribar tan lluny com pugui dins l'equip. ■